

תיאטרון
באר-שבע

הרולד ומוד

מאת קולין היגנס תרגום עידו ריקלין בימוי רפי ניב

Beer-Sheva
Theatre

HAROLD AND MAUDE

A play by Colin Higgins
Translated by Ido Ricklin
Directed by Rafi Niv

אמנות אחת | אליוזבת בישופ | תרגום יוליה פלואי
http://www.yulapaluy.com/mnwt_ht.html

אמנות האבדן אינה קשה לשליטה, זה נכון.
כה הרבה דברים נראים מלאי כוונה
ללכת לאבוד עד שאבדנם אינו אסון.

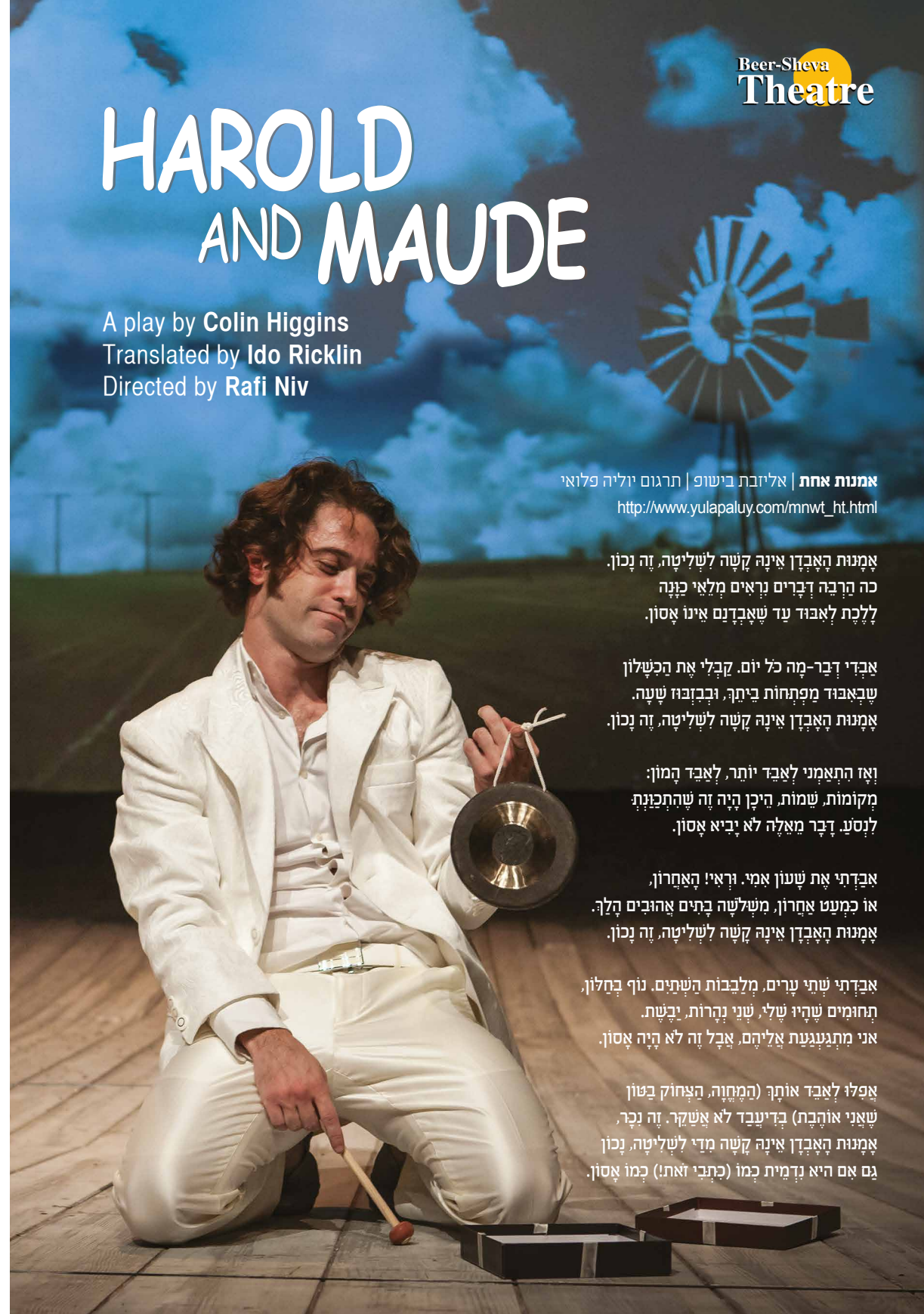
אבדי דבר-מה כל יום. קבלי את הכשלון
שבאבוד מפתחות ביתך, ובכזבו שעה.
אמנות האבדן אינה קשה לשליטה, זה נכון.

ואז התאמני לאבד יותר, לאבד המון.
מקומות, שמות, היכן היה זה שהכונת
לנסע. דבר מאלה לא יביא אסון.

אבדתי את שעון אמי, וראוי האחרון.
או כמעט אחרון, משלשה בתים אהובים הלך.
אמנות האבדן אינה קשה לשליטה, זה נכון.

אבדתי שתי ערים, מלכבות השמים. נוף בחלון.
תחומים שהיו שלי, שני נהרות, יבשת.
אני מתגעגעת אליהם, אבל זה לא היה אסון.

אפילו לאבד אותך (המחוקה, הצחוק בטון
שאני אוהבת) בדיעבד לא אשקר. זה נכון,
אמנות האבדן אינה קשה מדי לשליטה, נכון.
גם אם היא נדמית כמו (כתבי זאת) כמו אסון.

יצירות מוסיקליות בהצגה:

Tchaikovsky - Symphony No. 6; Beethoven - Symphony No. 4;
Mozart - The Magic Flute, Overture; Frank Ifield - She Taught Me To Yodel;
Andre Rieu - Danube Love; Chopin - Nocturne Op,9 No. 2

עיצוב תוכנייה סטודיו יוכי לנג
צילום תוכנייה מעיין קאופמן
צילום תמונת השער אילן בשור
עיצוב השער פרופגנדה

בחסות:

משרד התרבות והספורט

עיריית באר-שבע

הרשות לפיתוח הנגב

המשרד לפיתוח הנגב והגליל

תיאטרון באר-שבע
במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע
שד' יצחק רגר 41 באר-שבע
טל: 08-6266444
חפשו אותנו ב-f
www.b7t.co.il

מאת קולין היגנס | תרגום עידו ריקלין | בימוי רפי ניב
תפאורה ערן עצמון | תלבושות סבטלנה ברגר | תאורה זיו וולושין | מוסיקה אמיר לקנר
תנועה איריס לנה | וידאו ארט יואב כהן, אדם לבינסון

בהשתתפות -

מוד - ליאת גורן | הרולד צ'ייסן - תום אבני | גבי הלן צ'ייסן - שירי גולן
ד"ר מאתיוס, המפקח ברנרד - רון ביטרמן | האב פיניגאן - יובל כרמי
סילבי גאזל, ננסי מרש, סאנשיין דור - ענבר דנון | הגנן, סמל דופל - דני שפירא
מארי-משרתת - זוהר מידן

תודה לדני לשמן על כתיבת המילים ל"שיר של מוד"

הצגה ראשונה 31.10.2015 | משך ההצגה כשעתיים (כולל הפסקה)

דבר הבמאי | רפי ניב
מחשבות על גיל ועל הישתנות...
או
כוחה העצום של הטרנספורמציה

השנה חגגתי 50. את גיבורי ההצגה שלי- הרולד ומוד פגשתי בשנה המשמעותית הזאת בחיי. כשאני עדיין זוכר את עצמי בן גילו של הרולד בן ה-18, ורואה את בני הבכור, בן העשרה חווה את חוויות גיל ההתבגרות, וכבר יכול לראות את עצמי בגילה של מוד, בת השמונים, ולחוות מקרוב את הזדקנותם של הורי. אינני מתגעגע לשנות נעורי, הן זכורות לי כשנים של בלבול וחרדה ופחד מהעתיד לבוא. לא שפר עלי מזלי כמו על הרולד, ולא פגשתי מנטורית כמו מוד שתתן לי שיעור מרוכז בשמחת חיים ותלמד אותי ש"אנחנו מקבלים חיים כדי לגלות אותם ו-יש פה מגבלה של זמן...". השיעור שמוד מעבירה את הרולד היה ברור לי מהרגע שפתחתי את המחזה. מה השיעור שמעביר הרולד את מוד היה קשה יותר לגלות.

מוד, שבאה מ"שם" מהשואה, ובחרה לחיות כל רגע בחיים בעוצמה, בשוכבות בפראות, בחרה "לטרוף" את החיים, ולחגוג אותם. אבל יחד עם זה בחרה גם להשאיר את העבר בעבר ולהמנע מכל מפגש רגשי עם הזכרונות. מוד שאוספת מזכרות מטיוליה בעולם, אבל מחביאה את הזכרונות מתקופת המלחמה במזווה אותה היא בוחרת לא לפתוח.

הרולד בעדינות ורגישות, ביכולת המיוחדת שלו להקשיב ולאהוב מחבר אותה לאט לאט לעבר ולרגשות, ומאפשר לה להגיע ליום הולדתה השמונים שלמה מתמיד.

השיעור הזה חשוב לא פחות מהשיעור שהיא מלמדת אותו. וכך, מעבירים הרולד ומוד, הצעיר והקשישה, זה את זה שיעורים חשובים שמובילים אותם לשינוי גדול ומשמעותי. לצמיחה. לגדילה.

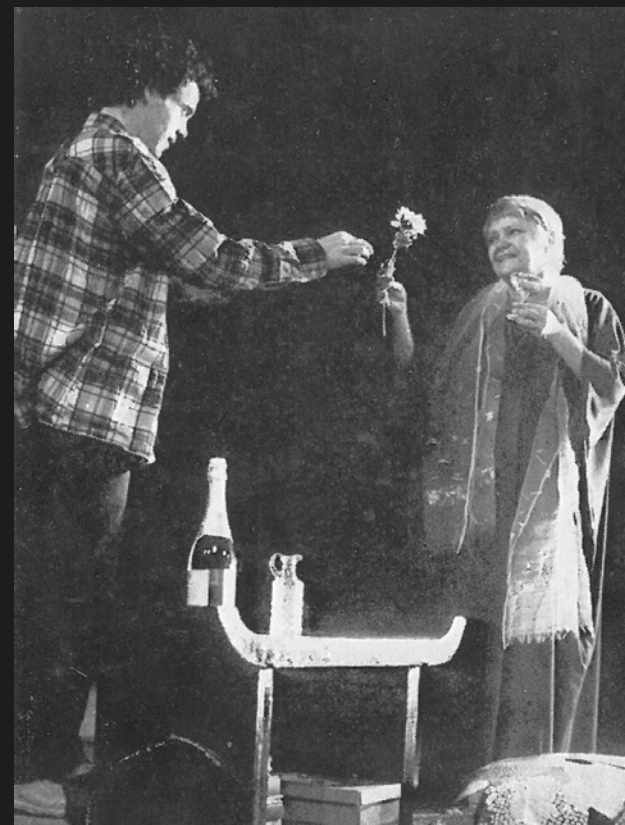
הרולד מרוויח חיים אחרים וטובים יותר מאלו שהיה עתיד לחיות, ומוד יוצאת ל"מסע" האחרון שלה, שלמה ונטולת חרטות. ועל זה ההצגה שלנו מבחינתי, על היכולת הישתנות, לגדול ולהיות בצמיחה כל הזמן. על כוחה העצום של הטרנספורמציה. מוד אומרת שהיא אוהבת את הפרחים כי הם מלאי התחשבות. "הם צומחים ופורחים ומתים ומשתנים למשהו אחר. זה מסעיר לא?" ואני, בן החמישים, יוצא מהמפגש עם שניהם, עם הרולד ועם מוד, מחוזק.

יודע שכל זמן שאני חי וגדל ומרגיש וממשיך להתפתח ולהשתנות - מחכות לי עוד הרבה הרפתקאות מסעירות...ואני רוצה לטרוף את כולן, כי החיים קורים עכשיו, ואחרי הכל- יש פה מגבלה של זמן...

"הרולד ומוד" - גילגולי המחזה

התסריט של הרולד ומוד נולד כעבודת המאסטר של המחזאי והתסריטאי קולין היגינס בבית הספר לקולנוע של אוניברסיטת קליפורניה (UCLA). התסריט נמכר לאולפני פאראמאונט ויצא לאקרנים בשנת 1971. הסרט התקבל בביקורות מעורבות ובתחילה לא זכה להצלחה קופתית, אך אט אט התגלה על ידי הצופים וכיום הוא נחשב לאחד הסרטים החשובים ופורצי הדרך שנעשו אי פעם. בשנת 2005 הוא דורג במקום 86 מתוך רשימת מאה ואחד התסריטים הגדולים של כל הזמנים שפרסם איגוד התסריטאים האמריקאי. כמו כן דורג הסרט על ידי המכון האמריקאי לקולנוע במקום 45 ברשימת מאה הסרטים המצחיקים ביותר של כל הזמנים. לאחר יציאת הסרט לאקרנים, עיבד היגינס את התסריט לנובלה ואף הפך אותו למחזה עבור הבמאי הצרפתי ז'אן לואי בארו (Barrault). המחזה הוצג בפאריז במשך שבע שנים וממשיך להיות מופק עד היום בתיאטראות רבים ברחבי העולם. זוהי הפעם השנייה בה מעלה תיאטרון באר-שבע את המחזה. לראשונה עלה "הרולד ומוד" על בימת התיאטרון בשנת 1977 כאשר בתפקידים הראשיים משחקים ג'יטה לוקה ודורון תבורי. כמו כן עלה המחזה בבית לסין בשנת 1995, בכיכובם של ליא קניג ודודו ניב, וכן בבתי ספר למשחק.

בתמונה: ג'טה לוקה ודורון תבורי במחזה "הרולד ומוד"

דבר מעצבת התלבושות | סבטלנה ברגר

”המודה של מוד”

המחזה מתרחש בסוף שנות השישים. גיבוריו, באים משני עולמות שונים מאוד. הרולד גדל בביתה השמרני של אמו. כל הדמויות בעולם זה- דר' מתייס, מארי וכמובן גב' צ'ייסן כמו גם הכומר והשוטרים לבושים בצבעוניות מונוכרומאטית של שחור אפור ולבן, גב' צ'ייסן עצמה לבושה בהידור ומדגמנת קולקציה מרהיבה, הכוללת מבחר פאות סינטטיות לפי צו אופנת שנות השישים כראוי לאשה במעמדה שרגישה בעיקר לעצמה. מוד לעומתה הנה אנארכיסטית. פרועה. היפית. מתלבשת בכל יום לפי מצב הרוח וההשראה ובגדיה -חופשיים, צבעוניים ונוגעים באופנת שנות השבעים- כראוי לאשה אמיצה שמקדימה את זמנה. במפגש הראשון עם הרולד- בכנסיה, ניתן לטעות ולחשוב שמדובר בעוד זקנה ”מדליקה”.

ככל שמתקדמת ההצגה מוד מעמיקה ומתחברת לרגשותיה, ויחסיה עם הרולד הולכים ונהיים אינטימיים, הופכים בגדיה לרכים ונשיים יותר. הרולד עצמו הוא המחבר בין שני העולמות. הוא מתחיל את המחזה חנוט בחליפה כהה ומסיים אותה בבגדים פרועים, צבעוניים וזרוקים שנותנים ביטוי להתפתחות הרגשית שלו ולהישאבותו לעולמה של מוד.

דבר מעצב התפאורה | ערן עצמון

הרולד ומוד- בין שני עולמות

תהליך עיצוב התפאורה להרולד ומוד היה ארוך ומרתק. מהרגע הראשון היה ברור לנו שאנחנו מחפשים דימוי מרכזי שיהיה את המעטפת לשני הלוקיישנים השונים שנכנסים ויוצאים מהבמה לאורך ההצגה- ביתו של הרולד וביתה של מוד. לבסוף הגענו להחלטה שהבמה הבסיסית תהיה משופעת ועמוקה, שמתחילה בלבן, מסתיימת באדמה שחורה, ונותנת תחושה של מסע. מסע חייה של מוד.

כך בסוף ההצגה חוצה מוד את הבמה באלכסון ארוך שמתחיל בקדמת במה ומסתיים בעומק.

בעומק הבמה מוקם מסך ההקרנה עליו מוקרן הוידאו -ארט שמשלים את הלוקיישנים השונים ונותן את קו האופק.

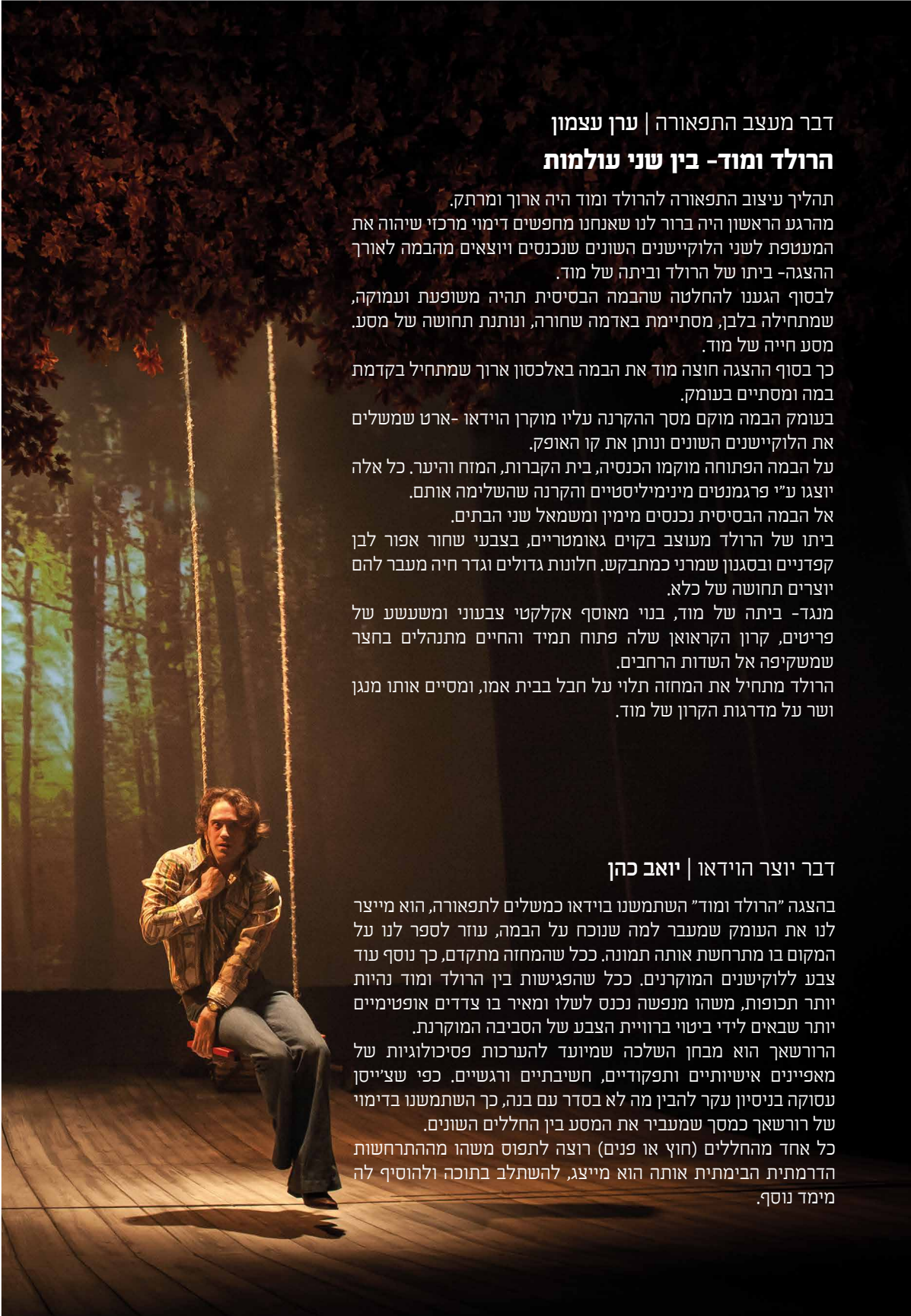
על הבמה הפתוחה מוקמו הכנסיה, בית הקברות, המזח והיער. כל אלה יוצגו ע”י פרגמנטים מינימליסטיים והקרנה שהשלימה אותם.

אל הבמה הבסיסית נכנסים מימין ומשמאל שני הבתים.

ביתו של הרולד מעוצב בקווים גאומטריים, בצבעי שחור אפור לבן קפדניים ובסגנון שמרני כמתבקש. חלונות גדולים וגדר חיה מעבר להם יוצרים תחושה של כלא.

מנגד- ביתה של מוד, בנוי מאוסף אקלקטי צבעוני ומשעשע של פריטים, קרון הקראואן שלה פתוח תמיד והחיים מתנהלים בחצר שמשקיפה אל השדות הרחבים.

הרולד מתחיל את המחזה תלוי על חבל בבית אמו, ומסיים אותו מנגן ושר על מדרגות הקרון של מוד.

דבר יוצר הוידאו | יואב כהן

בהצגה ”הרולד ומוד” השתמשנו בוידאו כמשלים לתפאורה, הוא מייצר לנו את העומק שמעבר למה שנראה על הבמה, עוזר לספר לנו על המקום בו מתרחשת אותה תמונה. ככל שהמחזה מתקדם, כך נוסף עוד צבע ללוקיישנים המוקרנים. ככל שהפגישות בין הרולד ומוד נהיות יותר תכופות, משהו מנפשה נכנס לשלו ומאיר בו צדדים אופטימיים יותר שבאים לידי ביטוי ברוויית הצבע של הסביבה המוקרנת.

הרורשאך הוא מבחן השלכה שמיועד להערכות פסיכולוגיות של מאפיינים אישיותיים ותפקודיים, חשיבתיים ורגשיים. כפי שצייסן עסקה בניסיון עקר להבין מה לא בסדר עם בנה, כך השתמשנו בדימוי של רורשאך כמסך שמעביר את המסע בין החללים השונים.

כל אחד מהחללים (חוץ או פנים) רוצה לתפוס משהו מההתרחשות הדרמטית הבימתית אותה הוא מייצג, להשתלב בתוכה ולהוסיף לה מימד נוסף.

העולם שייך לצעירים? מפלס האושר רק עולה עם הגיל

www.globes.co.il
גלובס
עיתון העסקים של ישראל

ליאור יניב

פורסם באתר גלובס

<http://www.globes.co.il/news/article.aspx?did=1000810847>

מתבגרי העולם החדש כלל לא מתאימים לפרמטרים שעל-פיהם נהגנו להגדיר זקנה עד עתה. הם מכורים לספורט, לתרבות פנאי, אוחזים ברוב ההון העולמי ומתפנים לחשוב מחדש על הזוגיות

לפי תחזית האו"ם, עד 2050 יגדל הגיל הממוצע במדינות העולם מ-29 ל-38. אם אוכלוסיית העולם מונה כיום כמעט 7 מיליארד איש, ורק 11% מהם בני 60 ומעלה, הם צפויים להוות במדינות המפותחות 33%. זו האוכלוסייה שגדלה בקצב המהיר ביותר - 2.6%, יחסית לשאר האוכלוסייה שגדלה בקצב של 1.2%. במילים אחרות, תוך כמה עשורים כל אדם שלישי יהיה פנסיונר וכל אדם עשירי יהיה בן 80 ומעלה.

אם עד לאחרונה הוגדרה ההזדקנות כירידה קבועה ביכולות הגופניות והמנטליות, המחקרים העכשוויים

מעמידים שלושה פרמטרים חדשים למדידת איכות החיים במחצית השנייה של החיים: בריאות, שינוי והתפתחות.

מחקר גיל גדול שנערך בברלין בקרב 516 נבדקים - מחציתם נשים ומחציתם גברים - בגילאי 70-100, ניפץ אקסיומות רבות הקשורות בתפקוד בגיל מבוגר. המחקר, שנערך לאורך חמש שנים, גילה אמנם כי כל אחד מהנבדקים סבל לפחות ממחלה אחת רצינית בתקופת הזמן הזו, אולם רק 10% מתחת לגיל 95 סבלו סוג כלשהו של שיטיון, ו-90% ניהלו אורח חיים שהם הגדירו כ"מספק מאוד". ל-76% היה עדיין פרטנר מיני, ו-17% קיימו יחסי מין פעם בשבוע.

מסתבר, כי הזדקנות מוצלחת ותפקוד מלא לאחר גיל 75 כלל אינם קשורים לכסף או למעמד כלכלי. בבדיקת פרמטרים כמו פעילות חברתית, תפקוד מלא, עצמאות, הנאה ושביעות רצון, 80% מבני ה-75 ומעלה דיווחי על בריאות נפשית ותחושת סיפוק מצוינות או ממוצעת. מעל גיל 95, 30% שמרו על הפרמטרים הללו. הממצא המרגש מכל היה שכל הנחקרים דיווחו כי עם התקדמות הגיל, הרוחניות ושלוות הרוח גדלות. בשלווה הכוונה לאמונה, קבלת הגורל וקבלה של האחר. תחושות כמו קנאה, כניעה או אי אמון פינו את מקומן לתחושות "בודדיסטיות" כמעט, המעניקות יותר ערך ומשמעות לדברים שנעלמו מהעין בגילם אחרים. ממצא נוסף היה כי שיטת ההתמודדות החברתית הנפוצה ביותר בגילאי 79-70 הייתה הומור.

המרכז לבקרת מחלות בארה"ב ערך לאחרונה סקר שבו נשאלו המשתתפים האם חוו מצוקה פסיכולוגית משמעותית בשבוע החולף. פחות קשישים ענו בחיוב על שאלה זו, מאשר בני גיל העמידה והצעירים. סקר עדכני של מכון המחקר גאלופ האמריקני שאל את המשתתפים כמה מצוקה, דאגה וכעס הם חשו ביום הקודם, והממצאים כולם הראו שכל הפרמטרים פוחתים עם הגיל.

מבוגרים מתמודדים טוב יותר עם רגשות מעורבים. הם מכילים עצב בנוחות רבה יותר, ומקבלים את המצוקה הרגשית בצורה טבעית ונכונה יותר מאשר צעירים. מאחר והם גם מסוגלים להתייחס לאי צדק בחמלה, ולא בייאוש, המבוגרים טובים יותר מהצעירים בפתרון סכסוכים וויכוחים טעוני רגשות.

ההסבר לממצאים הללו הוא שבני האדם הם המין היחיד בטבע שחי את חייו בידיעה שהם עומדים להסתיים. פרדוקס הגיל הוא כי ההבנה שלא נחיה לנצח משנה את איכות החיים ככל שמתבגרים, בדרך חיובית.

אצל אנשים מעל גיל 50 אופק הזמן מתקצר, ותפיסת הזמן המוגבל גורמת לזיהוי מדויק של סדרי העדיפויות, ולהתייחסות פחותה לדברים שוליים. הם חיים את הרגע, מבינים מה חשוב, משקיעים בדברים בטוחים יותר, מעמיקים במערכות יחסים וחיים מתוך תחושה עמוקה של הערכת החיים. זו אוכלוסייה שיודעת להתענג על החיים, להעריך את הדברים בצורה שקולה ופחות אמוציונלית, ונכונה יותר להתפייס. השינוי הזה בהשקפה מוביל לפחות סובלנות כלפי אי צדק.

מחקר שנעשה השנה בטורקיה, באוניברסיטת הסטפה באנקרה בקרב נשים בלבד, שם מצאו כי נשים בעלות גישה נכונה ובריאה יותר כלפי הזדקנות, מבחינת תפיסת השינויים הפיזיים ומבחינת קבלת ההתבגרות העצמית, הן בעלות איכות חיים טובה הרבה יותר מאלה ש"התנגדו" לתהליך ההתבגרות. פרמטרים נוספים להליך הזדקנות מוצלח מתאר פרופ' ברדלי פישר מאוניברסיטת מיזורי בארה"ב. בסקר גדול שבו תושאלו נבדקים בין הגילאים 62-91 עלו חמישה פרמטרים מרכזיים להזדקנות מאושרת ומוצלחת: תחושת מטרה לחיים, מפגשים חברתיים קבועים, קבלה עצמית, התפתחות אישית וניהול אורח חיים עצמאי ואוטונומי. אם הזרעים המנטליים נזרעים בשלב מוקדם בנעורים בזכות הסקרנות והחקרנות, ואם הניסיון בשלבים הבוגרים יותר של החיים מעבד ומטפח את היבול המנטלי, הרי החוכמה היא הקציר המנטלי, שאפשר ליהנות ממנו רק בגיל מבוגר.

ייצוגים (כמעט) קנוניים של מימוש האינטימיות הארוטית והרומנטית בין נשים בוגרות לגברים צעירים התקיימו ועודם מתקיימים, אם בספרות ("האם את אוהבת ברהמס?" 1959 מאת פרנסואז סאגן), בקולנוע ("הבוגר" 1960 שביים מייק ניקולס) ובאופרה ("אביר הוורד", 1911, שהלחין ריכרד שטראוס וכתב הוגו פון הופמנסטל). אך אלה אינם שכיחים, ודאי לא במידה המשתווה לנראות ולתכיפות של פער הגילאים ה"רגיל" - ודי להציץ ברשימות שוברי הקופות הרומנטיים של כל הזמנים ("אישה יפה" למשל) או של רבי המכר הספרותיים (חמישים גוונים של שעמום) כדי להיווכח במה הם המודלים הגבריים והנשיים החביבים עלינו ומה טיב יחסי הכוח ביניהם.

הייתי רוצה להתבונן בקומץ מייצוגיהם הקולנועיים המסקרנים, המצויים על פי רוב במחלקת הסרטים ה"אמנותיים" (כיוון שמראש כוחם המסחרי נחשב זעום), ולבחון מה מתאפשר במסגרתם. מה מתחולל כשתשוקה של אישה ושל נער לא נקברת ומטושטשת, אלא מוצפת? איזה פוטנציאל נפער? כוונתי בנוסף לפוטנציאל העונג המובן מאליו המצוי בגוף נערי חלקלק ובגוף נשי בשל.

מתוך קורפוס רוטט והטרונגי של סרטים, לא ניתן לשרטט סוג יחיד או אפילו בולט של מודל מערכת היחסים הנטויות בין נשים לנערים. ייצוגיהם של רומנים אלה לא מביאים עמם חלוקת תפקידים מגדרית קבועה או מהופכת לזו הקבועה, גם לא סוג ספציפי של ארוטיקה, מה שבכל זאת נמצא במשותף למרבית הטקסטים הקולנועיים העוסקים בקשר שכזה מתגלה דווקא במישור הוויזואלי-איזו היפר אסתטיזציה כמעט סוריאליסטית המטווה ראיית עולם ובה אין נפרדות בין תוכן וצורה. מעין זיקה, אהבה, אולי אף סגידה ליופי, מהסוג שניתן לדמיין ששוררת בעולמה של אישה שידועת ורואה מה מפתה כל כך בנער בן 16. חלק ניכר מהיפעה הזו מצוי במרחבים, בחללים ובאתרים בהם מתממשת אהבתם.

מערכות היחסים בין הנשים והנערים, באופן בו הם באות לידי ביטוי מבחינה קולנועית, לא מתרחשות באותן הטרטוריות בהן מתנהלים סיפורי אהבה נורמטיביים בדרמות וקומדיות רומנטיות. אתר יחסיהם לא מצוי בזירה הציבורית הכפופה לחוקים - הם לא צועדים יד ביד ברחובות ניו יורק או פריז, לא בוחרים יחד מצרכים או רהיטים, לא נודדים באווירון, רכבת או אוטובוס (באוטובוס ייסע דאסטין הופמן בתפקיד בן בראדוק בסיום "הבוגר" רק עם אליין רובינסון הצעירה, בשמלת כלה כמובן). באותו הזמן, מקום מפגשם של הזוגות לא נענה להגדרות הקלאסיות של הזירה הפרטית, הביתית.

המרחבים בהם מתממשת תשוקתם הם אתרים לא קונבנציונאליים, נטועים בעולם אך נבדלים ממנו, פועלים כמערכת ייחוס נפרדת. אלה מקומות שמתקיימים בבין לבין, בצללים, במחילות ובפערים, ללא קירות עבים ואטומים שמפרידים בין חוץ לפנים. ברבים מהחללים קרועים חלונות גדולים, גדושים בנוף שמקיף אותם, מאפשרים מבט מבעד לתוך הבית או התבוננות הרחק החוצה מתוכו. דוגמה נהדרת הוא הקרוון האגרני והפלאי של מוד. על אף שהוא ניצב בשולי כביש מהיר הוא משמש עולם מסוגר וחמים שאינו מנותק מכל פלאי התבל, בדיוק ההיפך מהאחוזה המפוארת והקרה בה גר הרולד עם אמו העשירה.

יחד עם חוקי המרחב המתערבלים בקרוון של מוד, מתערבלים גם חוקי הזמן. להבדיל מאמו של הרולד שרוכשת לו מכוניות מודרניות, דוחפת אותו לנוע לעבר מטרה תכליתית ולשאת אישה צעירה - מוד חיה על ציר זמן אחר בו העבר נוכח ביתר שאת בכל רגע נתון, בו יכולותיה הטכנולוגיות (כמו פריצה והתנעה של מכוניות) אינן נפרדות ממאות המזכרות הישנות שאספה במרוצת שמונים שנותיה, בו מספר המקועקע על ידה אינו מונע ממנה אמון מלא בעתיד לא ידוע.

במובן זה היא מזכירה את הפאר עתיר הזיכרונות והייצוגים העצמיים בו חיה נורמה דסמונד ("שדרות סאנסט"). בתים ומרחבים אלה מזכירים לצופה שלא כולן מסכימות לצעוד בטור עורפי ובהתקדמות כרונולוגית-ליניארית.

ממד הזמן בסיפורי אהבה אלה משייט מחוץ לעמודותיה של טבלת הייאוש בהן נרשמים במסודר רכיבי הזוגיות בעת המודרנית: חתונה, ילודה, צבירת רכוש, חיי שיתוף מוטוגמיים הנמשכים לנצח, ומוות זוגי הקורה במקביל - גלגלי שיניים זעירים במכונה אידאולוגית. תקתוקים מתכתיים אלה הופכים הדים רחוקים ולא רלוונטיים עבור הזוגות, ש"חוסר הלימה" גילאי כרונולוגי משחרר אותם, לפחות זמנית, מהצורך לתת עליהם את הדעת. הנשים והנערים שורים במרווחים ובגומחות לימינליים, בין קטגוריות ובין שלבים, ללא זמן ומקום מובחנים ומקובעים, רעיון שעובר היטב במונטאז' המרהיב ב"הבוגר" - כאשר יום נמס ליום וחדר נעורים הופך חדר מלון ומזרון ים לגוף. זוגות אלה, שאינם מצייתים לרצפים ולמרחבים המאורגנים ומשונעים קדימה.

אין זה מפתיע אם כך, שרבות מהדמויות בסרטים המתארים סיפור אהבה ובו פער גילאים "הפוך" שכזה, עוסקות גם במחאה אקטיבית נגד השלטון של זמן, כפי שקורה ב"שטן הבשרים", ב"בשבחן של נשים בשלות", וכמובן ב"הרלוד ומוד". זוגות אלה מתנוודים בתנועה אחרת, נטולת יעד, ללא מחוגים הקוצבים את ריקודם. אין להם לא מקום ולא שעה על תרשים הזרימה החד כיווני ובו שלבים מסונכרנים וידועים מראש, כרונולוגיים וביולוגיים. האם אין זו הוויה שרבים מאתנו, כזוגות, כיחידים או כקבוצות, עשויים לכמוה אליה, ללא קשר לגיל או העדפה רומנטית?

קולין היגנס | מחזאי

תסריטאי, במאי, מפיק.
נולד ב-28 ביולי בשנת 1941 בנומאה (Noumea) בקלדוניה החדשה (New Caledonia) וגדל בפרבר סמוך לסידיני, אוסטרליה.

בשנות ה-50 עברה משפחתו לקליפורניה, ארה"ב. ב-1959 למד היגנס באוניברסיטת סטנפורד, שם היה פעיל בחוג לתיאטרון - בכתיבה ובמשחק, לאחר מכן למד לזמן קצר בבית הספר לתיאטרון "אולפן השחקנים" שבמנהטן.

כשפרצה מלחמת וייטנאם התנדב לצבא ושירת שלוש שנים בגרמניה ככתב בביטאון הצבאי "סטארס אנד סטרייפס" (Stars and Stripes).

בשנת 1965, בתום שירותו הצבאי, עבר לפאריס ושם למד במשך חצי שנה בסורבון.

בשנת 1966 הוא שב לסטנפורד, על מנת ללמוד כתיבה יוצרת, ובמקביל עבד בערבים כשחקן מקצועי בתיאטראות באזור סן פרנסיסקו.

בשנת 1967 סיים תואר BA בספרות אנגלית והחל לימודי תסריטאות בבית הספר לקולנוע של אוניברסיטת קליפורניה (UCLA), שם סיים תואר MFA.

בשנת 1974, הצטרף לקבוצת התיאטרון הבינלאומית של פיטר ברוק שפעלה בפאריז.

פרט להרולד ומוד כתב היגנס תסריטים לסרטים מצליחים כ-1976 Silver Streak וביים סרטים אותם גם כתב כמו 1978 Foul Play ו-1980 Nine To Five בהשתתפות שחקנים ידועים כמו ג'ין פונדה וברט ריינולדס.

בשנת 1986, כשנה לאחר אבחונו כנשא איידס, במציאות ללא תרופות "הקוקטייל", ייסד קרן למטרות הומניטריות הפעילה עד היום ותומכת בארגונים להט"בים רבים.

היגנס חי כהומוסקסואל מוצהר, ותמיד כתב עבור המוחלש ששוואף ופועל לשנות את מצבו. הוא רצה לסייע לאלה שזקוקים לעזרה. הוא שאף לשוויון בין בני האדם ללא קשר להבדלים ביניהם וזוהי הצוואה שהשאיר אחריו ומגולמת הן בקרן שייסד והן במסרים העולים מתוך יצירותיו.

בשנת 1988 ימים ספורים לאחר יום הולדתו ה-47, נפטר היגנס מסיבוך בריאותי בעקבות מחלת האיידס.

עידו ריקלין | מתרגם

יליד ישראל, 1966.

בוגר תלמה-ילין, ו-Central School of Speech and Drama, לונדון.

כתב וביים - תיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו" (זוכה פרס התיאטרון 2009), "הגיבן מנוטרדאם", "רוחות". תיאטרון הספרייה: "הלילה הקצר ביותר בשנה", "אובססיה", "פנטזיה".

כמו-כן ביים - הבימה: "מחלת נעורים", "רוקדים בלונאסה", "השושנה המקועקעת". תיאטרון באר-שבע: "פילדלפיה אני בא", "פרלוד לנשיקה", "הפסנתר של ברטה", "המון רעש על לא כלום", "גלילאו". בית ליסין: "היורשת". הקאמרי: "עולמה של איימי", "יום במותה של ג'וי", "ציפור שחורה". המדיטק: "כטוב בעיניכם", בתיאטראות בגרמניה: "חלום ליל קיץ", "אנה גלקתיה", "רומיאו ויוליה" והאופרה "שתיקתו של ברוך". באופרה הישראלית ביים את "האדונית והרוכל" ו"שויץ".

מחזותיו לילדים - המדיטק: "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "מומו", "הכיתה המעופפת", "הידי בת ההרים". בין תרגומיו לתיאטרון באר-שבע - קיץ ועשן, "ברוקלין בוי", "לא כולל שינה", "ילדים חורגים לאלוהים", "הכל בגן", "רק אתמול נולדה", "איזה יופי", "פרק ב".

רפי ניב | במאי

יליד דימונה 1965. בוגר בית-צבי 1990.

מנהלו האמנותי של תיאטרון באר-שבע משנת 2010. מנהל פדגוגי-אמנותי של גודמן-ביה"ס למשחק בנגב משנת 2006. מורה למשחק בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין.

עבודות בימוי (רשימה חלקית):

תיאטרון באר-שבע: "עלי כינור", "קומפני", "רק אתמול נולדה", "פרק ב".

תיאטרון גשר: "הלילה השניים עשר".

תיאטרון חיפה: "הבחורים בדלת ממול".

תיאטרון הספרייה: "טומי תם", "הבלון האדום", "האריה המכשפה וארון הבגדים", "תחת שמי פאריס".

הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין: "מתגלגלים", "קומפני", "רשומון", "שש נפשות מחפשות מחבר", "מומו".

גודמן-ביה"ס למשחק בנגב: "תרגול כפרות", "אנה פרנק", "משחקי הפיג'מה".

תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "נשיקה בכיס", "השיר שבלב", "הקסם של אורנה".

תיאטרון הקיבוץ: "תרגול כפרות", "שמונה בעיקבות אחד".

תיאטרון ארצי לנוער: "נולדתי לחלום", "סגוניה".

תיאטרון המדיטק: "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "הכתה המעופפת", "מומו", "הידי בת ההרים".

ערן עצמון | מעצב תפאורה

בוגר מסלול לעיצוב במה סמינר הקיבוצים. תיאטרון בית ליסין: "ברודווי פינת פרישמן", "ראודה", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "חלום של לילה בלב קיץ", "מראה מעל הגשר", המחזמר "אביב מתעורר", "שיינדלה", "מנדרגולה", המחזמר "אחים בדם", "33 וריאציות", "משאלה אחת ימינה", "סוסים על כביש גהה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית". הבימה: "לילה במאי", "אדיוט לארוחה", "אם יש גן עדן", המחזמר "כמעט נורמאלי", "רעל ותחרה", "החיל האמיץ שוויק" (בשיתוף עם תיאטרון חיפה), המחזמר "גברתי הנאוה", "חיזור גורלי". תיאטרון הקאמרי: "סאלח שבתי", "מנהל הבית", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "סירנו דה ברזק", "הפושעים החדשים", המחזמר "שיער", "אופרה בגרוש". תיאטרון חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "גזע". תיאטרון באר-שבע: "פיאף", "נורה". תיאטרון הספרייה: "נדנדה בשניים", "שוק המציאות", המחזמר "סיפור הפרברים". התיאטרון הערבי-עברי: "האוהל האדום", "נשים זרות". תיאטרונטו: "קפוציניו ברמאלה". תיאטרון תמונע: "רומיאו ויוליה". פסטיבל עכו: "מתחם התפודים", פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008. קבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים". תיאטרון המדיטק: "אורה הכפולה", מפעח האגוזים, המחזמר "הקוסם מארץ עוץ". תיאטרון אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס". פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2009.

סבטלנה ברגר | מעצבת תלבושות

בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה), והחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה - תיאטרון באר שבע: "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה", "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון החאן: הנשים העליזות מוינדזור, "דוד ואניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהבת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קיץ", "אושר", "חיל פרשים אנו", "צל חולף". גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון חיפה: "מחיר הכבוד", "משהו למות בשבילי". בית ליסין: "עקר בית", "מדליה להרי" ב". תיאטרון הקאמרי: "עוד לא ידע". מדיטק: "הכיתה המעופפת", "מומו", "אמיל והבלשים", "יותם ויעלי" ו"ספר הג'ונגל". ידישפיל: "אלוהים אדם ושטן". עיצוב תלבושות - תיאטרון באר-שבע: "הגיבן מנוטרדאם", "טירונות בלז", "בין חברים". הבימה: "מירלה אפרת", "משפחה עלוזה", "פירורים", "ארטון" ו"טנגו". גשר: "שונאים-סיפור אהבה" ב". תיאטרון הקאמרי: "גם הוא באצילים". תיאטרון חיפה: "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי". היידישפיל: "אהבה אחרונה", "חזן מווילנה", "ילדי הצל". תיאטרון אורנה פורת: "הברווזון המכוער". זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2008-2009 ("אמיל ובלשים").

זיו וולושין | מעצב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים. בתיאטרון - "אח אב בום טראח", פסטיבל חיפה: "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה 2003, 2009). תיאטרון יפו: "אישה בחולות" (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006), "נשים זרות" (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2007). הבימה: "פשוטה", אלף לילה", "החוטם", "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "יהוא", "עשר דקות מהבית". תיאטרון אורנה פורת: "הקסם של אורנה" (זוכה פרס תאורה הצגות הילדים 2010-2011). אופרה - אופרה קאמרה: "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות". תיאטרון נוצר: "ערבה" (זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב 2012). תיאטרון המדיטק: "המכשפה בבית ממול" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2012). בית ליסין: "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילי", "בומרנג", "זוג פתוח". תיאטרון גשר: "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות". תיאטרון באר-שבע: "הכל בגן", "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "הצעה מגונה", "רומאו ויוליה", "פרק ב".

אמיר לקנר | מוסיקה

מלחין ומעבד. בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין" במגמה למוסיקה, בוגר ביה"ס למוסיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל-אביב. זוכה פרס הצטיינות על השיגוי הלימודיים. נגן פסנתר, סקסופון וחליל צד.

הלחין מוסיקה מקורית להצגות - תיאטרון הקאמרי: "סיראנו דה ברז'ראק". בית ליסין: "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "אלה גרוסמן" "חתולה על גג פח לוחט", "ביבר הזכוכית", "המוגבלים", "עקר בית", "מנדרגולה", "שבטים". בית ליסין והתיאטרון הארצי לנוער: "פינוקיו". בית ליסין והמדיטק: "הקוסם מארץ עוץ", "המלאך". תיאטרון ארצי לנוער: "הילד הזה הוא אני", "הלב של ירושלים". תיאטרון הספרייה: "דהה גאבלר", "בית-בובות". תיאטרון הנפש: "אני אתגבר". טלוויזיה: "רחוב סומסום", "כח הקצב", "צומי ומולי", ערוץ הופ!

בין עבודותיו כמעבד מוסיקלי - האופרה הישראלית: מופעי "קלאסי רוק". בתיאטרון - הקאמרי ובית ליסין: "חברות הכי טובות". בית ליסין: "משאלה אחת ימינה", "אחים בדם", "אביב מתעורר", "חלום של לילה בלב קיץ", "ברודווי פינת פרישמן", "תמונות יפואיות", "משחק ילדים". הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא". שנגחאי, סין: "זורו", המחזמר. תיאטרון הקיבוץ: "פרח נתתי לנורית", "שבולל". תיאטרון הספרייה: "שורת המקלה", "מצחיקונת", "חתולים", "ג'קיל והיד", "איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ". יורם לווינשטיין: "שיקגו". טלוויזיה: דה ווייס, אקס פקטור (ערוץ 2).

זוכה פרס היוצר המבטיח - פסטיבל "פותחים במה" 2008 - תיאטרון בית ליסין. זוכה פרס באדיבות שרגא בר - תיאטרון הבימה.

איריס לנה | תנועה

בוגרת האקדמיה למוסיקה ומחול בירושלים ותואר שני מטעם הפקולטה לאמנויות באוניברסיטת ת"א. כוריאוגרפית ומעצבת תנועה בתיאטרון. מורה לתנועה לשחקנים בבית צבי. מרצה לתולדות המחול, קריאה במחול עכשווי באירופה והמחול בישראל באקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים ובסמינר הקיבוצים.

שותפה עם פרופ' רינה גלוק בפרויקט תיעוד אנשי מחול מראשית המחול בארץ, חברת מדור מחול במנהל תרבות 2010-2009, חברה בוועדה המדעית לתרגום ספרי מחול בראשות גבי אלדור יחד עם רן בראון. מנהלת אמנותית שותפה בפרויקט מחול חדש 2012. חברה במועצת הפיס לתרבות ואמנות מ-2011 ויו"ר הוועדה לאמנויות הבמה מ-2015. מ-2012 מנהלת פרויקט הקמת ארכיון להקת מחול בת-שבע. מ-2015 מנהלת פרויקט מיפוי אוספי מחול בספרייה הלאומית.

מעבודותיה: כוריאוגרפיה לסרט "סיפור חצי רוסי". "מעלה קרחות" (פרס לכוריאוגרפיה לתיאטרון ילדים 2007), "שמונה בעקבות אחד", "קינדרטרנספורט", "הלילה הזה".

תיאטרון האידיש: "האטעלאמערקאנא". תיאטרון הספרייה: "הבלון האדום", "יופי של מלחמה". תיאטרון הרצליה וצותא: "ים יבשה. ים". תיאטרון בית ליסין: "מתנקשים", "הקונצרט", "קול קטן" (מועמדות לפרס התיאטרון 1998), "אני לא רפופרט", "תפוחים מן המדבר". תיאטרון הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי", "יום במותה של ג'ו", "עיר הנפט". תיאטרון חיפה: "תוש בראש" (פרס התיאטרון הישראלי לכוריאוגרפיה 2001), "נשף מסכות", "הצנזור", "יעקב השקרן", "סוחרה הגומי", "הבחורים מהדלת ממול". תיאטרון הבימה: "כריש פטיש", "חבילות מאמריקה", "מנין נשים", "מאמיו", "שמונה נשים", "פירורים". מדיטק: "שום בצל", "המאוהב מכתה ו", "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "ציפור הנפש", "הידי בת ההרים". תיאטרון באר-שבע: "אצבע אלוהים", "יונו והטוס", "עלי כינור" (מועמדות לפרס התיאטרון 2005), "בית הקפה", "נשים לא מציירות", "החולה המדומה", "הגיבן מנוטרדם". תיאטרון גשר: "הלילה השנים-עשר".

חיברה כוריאוגרפיה לטקס פרסי התיאטרון הישראלי 1999 ו-2002, טקס פרס מפעל הפיס 2004, וטקס פרס ישראל 2010.

מימין: אמיר לקנר, אדם לבינסון, סבטלנה ברגר, ערן עצמון, רפי ניב, נופר ברקול. יושבים: עידו ריקלין, זיו וולושין

יזאב כהן | וידאו ארט

בוגר בהצטיינות בית הספר "סם שפיגל" לקולנוע וטלוויזיה, ירושלים. סיים לימודים במחלקה לוידיאו, ניו-מדיה וקולנוע ניסיוני באקדמיה לאומנות ועיצוב בצלאל 2006. מעבודותיו בתיאטרון - תיאטרון בית ליסין: "אלה גרוסמן", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה מאוחרת", "אז בפראג", "משאלה אחת ימינה", "33 וריאציות", "אמא שלו", "פרינסס מרי 7", "בראנזה", "דולפינים". האופרה הישראלית: "נישואי פיגרו", "דון ג'ובאני". Düsseldorf Schauspielhaus תיאטרון דיסלדורף גרמניה: "רצח" 2015. תיאטרון החאן: "יחזקל". תיאטרון הקאמרי: "שיער", "אלקטרה", "פאנק-רוק", "תרה". "עברי לידר" - וידאו ארט עבור סיבוב הופעות 2015. "Liebeleiy" - תיאטרון Kiel Schauspielhaus גרמניה. תיאטרון אורנה פורת: "אקסודוס". וידאו-ארט סייט ספסיפיק בשיתוף עם תיאטרון כוריאה לודג' - "Kiel Schauspielhaus". "SZPERA 42" גרמניה: "בית ברנרדה אלבה". תיאטרון הבימה: "בקור הגברת הזקנה", "כוכב יאיר". שיתוף פעולה בין תיאטרון הבימה והקאמרי: "אלוף הבונים". תיאטרון באר שבע: "הביתה הביתה". זוכה פרס "הסרט הטוב ביותר" על סרטו "נקמה" בפסטיבל הסרטים הבין לאומי Soria film festival שבספרד. זוכה קרן אמריקה ישראל לבימוי ולצילום 2012. זוכה פרס הצטיינות ע"ש שרון עמרני על סרטו "השומר". זוכה פרס בוגר מצטיין 2011. זוכה פרס אי.די.בי 2011.

אדם לבינסון | וידאו ארט

יוצר ומעצב וידאו. בוגר ביה"ס לעיצוב פארוסנס במחלקה לעיצוב וטכנולוגיה בניו-יורק. עבודותיו מתפרשות על פני מגוון תחומים, טלוויזיה, קולנוע, דוקומנטרי, מוזיקה, אירועי חוצות, תיאטרון והקרנות. זכה בפרסי אקום, תמוז, מלגת הצטיינות ע"ש הנרי וולף, ניו יורק 2007 ובמספר תחרויות וידאו-קליפים בינ"ל.

נופר ברקול | עוזרת במאי

חברה בוועדת הפסטיבל ומלווה אמנותית שלוש הפקות בפסטיבל Small במה 2015. במאית המופע Schwarze Dinge במסגרת פסטיבל Young Artists Week לבתי הספר לתיאטרון במדינות הדוברות גרמנית, אקדמיית המוצרטיאום, זלצבורג, אוסטריה, 2015. במאית ההצגה "קברכת" מיצירותיהם של ברטולד ברכט וקורט וייל בהפקת מרכז תרבות בבית אריאלה, 2014. במאית ההצגה "תפוחים אדומים מבריקים" מאת עדן אוליאל בפסטיבל Small במה 2013, זוכת פרס השחקן, המוזיקה והבימוי. מסיימת השנה לימודי תואר ראשון במסלול בימוי בחוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", מחזור נ'.

ליאת גורן | מוד

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי. תיאטרון באר-שבע: "ליר", "השחקן", "המייזטרופ", "השטן ממוסקבה", "דון ז'ואן חוזר משדה הקרב", "המתאבד", "אותו ואת בנו", "חלום ליל קיץ", "רב מהומה על לא דבר", "קייבוב אל אי". תיאטרון הבימה: "בית ספר לנשים", "ג'והן גבריאל בורקמן", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "גן הדובדבנים", "חתולה על גג פח לוהט", "משחק כפול", "היפוליטוס", "זעקי ארץ אהובה", "קערת העץ", "האחיות רוזנצוויג", "מארחים את מר סלואן", "אנה פרנק", "פרגודים", "מניין נשים", "שמונה נשים", "נמר חברבורות". תיאטרון הספרייה: "בשפל", תיאטרון הקאמרי: "הפלגות". תיאטרון החאן: "שש דמויות מחפשות מחבר", "שחקן", "השיבה למדבר". תיאטרון בית ליסין: "דולפינים", "שיינדלה", "אחרון ימיה", "סוסים על כביש גהה", "המקרה המוזר של הכלב", "חתולה על גג פח לוהט". קולנוע: "סודות משפחה", "אייה-ביוגרפיה דמיונית", "אושר ללא גבול", "צומת וולקן", "יונה וולך", "מנפאואר". טלוויזיה: "שבט -כהן", "טירונות", "המכון".

תום אבני | הרולד צייסן

יליד 1986. תיאטרון באר-שבע: "טירונות בלוח" (מועמד פרס התיאטרון 2014, שחקן בתפקיד ראשי), "איזה יופי", "רומיאו ויוליה". תיאטרון בית ליסין: "ספר הגינגל". תיאטרון הספרייה: אופרת הרוק "רנט". התיאטרון המסחרי: "מלך סיאם", "תום סויר", "אלאדין", "זורו". טלוויזיה - "השמינייה" עונה 2 ו-3, "האלופה" עונה 2, "24/7", "תום אבני", "בובות", "האי" עונה 2, "לא תדעו עוד צער" (סרטה הקצר של סיגל אבין שזכה בפרס הראשון בפרויקט 48 שעות), "אורים ותומים", "סברי מרנן" עונה 1 ו-2. מתרגם מחזות ביניהם: "שבטים", "RED".

שירי גולן | הלן צייסן

בוגרת ביה"ס התיכון ע"ש תלמה ילין וביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי, 1992. זוכת מלגות קרן שרת 1990-1992. מלגה מטעם הקונסוליה הבריטית. זכתה בפרס השחקנית המבטיחה לשנת 1995. בתיאטרון - תיאטרון הקאמרי: "אוליאנה", "עולמה של איימי", "לכל השדים והרוחות", "יום במותה של ג'ו", "המלביש", "אחורי הקלעים", "קרוב לבית", "יומן חוף ברייטון", "המלך ליר", "אוי אלוהים" ועוד. תיאטרון באר-שבע: "כולם היו בני", "אם הבית", "קייץ ועשן", "אהבה וזיכרון", "מחלת נעורים", "נוכלים ואוהבים", "המלאך הכחול", "הפסנתר של ברטה", "קן הקוקייה", "המון רעש על לא כלום", "למה לא באת לפני המלחמה", "איפיגניה", "הכל אודות חוה", "בין חברים", "רוחות". תיאטרון תמונע: "מרי סטיוארט", "השחקן". טלוויזיה וקולנוע: "המסע הארוך", "אבודות ומציאות", "המגפה".

יובל כרמי | האב פיניגאן

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי ולימודי קולנוע וטלוויזיה בקמרה אובסקורה. בין יתר תפקידיו - תיאטרון הבימה: "הבחורים בדלת ממול", "החייל האמיץ שוויק", "סירנו דה ברז'ק", "ביקור הגברת הזקנה". תיאטרון חיפה: "שבת ראשון שני", "אנדורה", "יאיר", "להיות או לא להיות". תיאטרון בית ליסין: "טוב". תיאטרון באר-שבע: "הרוח ממונטה כריסטו", "קן הקוקייה", "למה לא באת לפני המלחמה", "בין חברים". תיאטרון רמת גן: "הלילה ה-12". תיאטרון הספרייה: "מלקולם הקטן ומלחמתו בסריסים", "גוף להשכיר". פסטיבל ישראל: "צור וירושלים". פסטיבל עכו: "המוזג", "פיירלופ". פסטיבל תיאטרון קצר: "סדר מוכרח להיות", "לילה בתל-אביב". תיאטרון הסמטה: "בעזרת אשם", "נפש יהודי" - בתיאטרון הספרייה ובימוי "וינסנט ריבר" - בתיאטרון תהל. קולנוע וטלוויזיה: "טירונות", "בורגנים", "אישה מרציפן", "ללקק ת'תות", PUMUKLE (הטלוויזיה הגרמנית), "אפטר", "אין לה אלוהים", "האי", "עכשיו או לעולם לא", "בלתי הפיך", "פלפלים צהובים". השתתף בעשרות פרסומות בארץ ובחול. הקים וניהל את הסטודיו-ביה"ס לאמנות המשחק בתל-אביב.

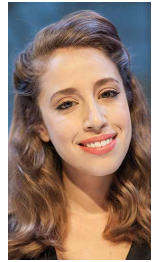
רון ביטרמן | ד"ר מאתיוס, המפקח ברנרד

בוגר סמינר הקיבוצים 2004.
תיאטרון חיפה: "גיבורים בעל כורחם". תיאטרון הבימה: "המדריך לחיים הטובים" (בשיתוף תיאטרון באר-שבע). תיאטרון באר-שבע: "איזבלה", "קומדיה של טעויות", "המשרד", "הרוזן ממונטה כריסטו", "קן הקוקייה", "פיאף", "הכול אודות חוה", "בוגד", "שחק אותה סם", "גלילאו", "טירונות בלז", "הגיבן מנוטרדם", "רומיאו ויוליה". תיאטרון אורנה פורת: "פצפונת ואנטון", "אניהו", "הדוד הנק". תמונע: "החברים של ננה".
טלוויזיה: "חטופים" עונה 2, "החממה" עונה 1 2 3.

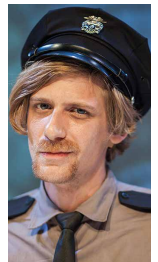
ענבר דנון | סילבי גאזל, ננסי מרש, סאנשיין דור

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין מחזור 2012. זוכת שש מלגות שונות בסטודיו של יורם לוינשטיין. שירתה בתיאטרון צה"ל. בוגרת מגמת תיאטרון בתיכון עירוני א' לאומנויות, תל-אביב.
תיאטרון באר-שבע: "טירונות בלז" (מועמדות על תפקיד זה לשחקנית המבטיחה בטקס פרסי התיאטרון 2013), "הגיבן מנוטרדם", "רוחות". תיאטרון תמונע: "עד ראייה". צוותא: "שרוליק-אופרת רוק". תיאטרון המדיטק: "מומו", "מושלמת". תיאטרון אורנה פורת: "שתי פנים לאמת". תיאטרון אלמינא: "מחנה קיץ". תיאטרון השעה: "המלך מתיא הראשון". תיאטרון צה"ל: "הוא והיא-60 שנה להומור הישראלי".
טלוויזיה: "אופוריה", "נויורק", "תיכון השיר שלנו" (עונה 1+2), "החברים של נאור", "כיפה אדומה". מופיעה בפרסומות שונות.
מנגנת על פסנתר ושרה.

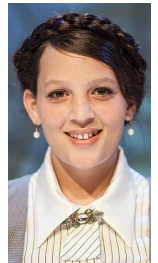
דני שפירא | הגנן, סמל דופל

בוגר גודמן בית ספר למשחק בנגב 2015. יוצר מוזיקה בבאר-שבע משנת 2001. תפקידים בהפקות בית הספר - "משחקי הפיג'מה", "הנסיכה איבון", "בית ספר לנשים", "הגלגול", "אישה אחת ששרה", "ערב משירי חווה אלברשטיין".
תחרות הקראת שירה, גודמן בית ספר למשחק בנגב 2014.

זוהר מידן | מארי - משרתת

בוגרת גודמן בית הספר למשחק בנגב.
תיאטרון באר-שבע: "בית ברנרדה אלבה", "טייבלע והשד שלה".
Umami - Jason's creation group: מיסודו ובימויו של גייסון דנינו הולט. במסגרת האנסמבל: "לא מכניסה את זה הביתה", "חמוצ". פסטיבל ישראל-מרכז הבמה: "פוריה" - הצגת יחיד מאת ובבימוי יקיר אליהו וקנין.
טלוויזיה: "מוז"פ - עקרון ההחלפה" - סדרה שתעלה בהוט, "מתלהבת".
זוכת פרס השחקנית המבטיחה בפסטיבל עתיד התיאטרון בצוותא 2014. זוכת מלגת קרן שרת 2014. תחרות הקראת שירה, גודמן בית ספר למשחק בנגב 2013/2014. תחרות מונולוגים חברתיים, גודמן בית ספר למשחק בנגב 2013.
תחרות מונולוגים קומיים, גודמן בית ספר למשחק בנגב 2012/2013.

A play by **Colin Higgins** | Translated by **Ido Ricklin** | Directed by **Rafi Niv**
 Set design **Eran Atzmon** | Costumes design **Svetlana Breger** | Lighting **Ziv Voloshin**
 Music **Amir Lekner** | Choreography **Iris Lana** | Video **Yoav Cohen & Adam Lewensohn**

The cast

Maude - Liat Goren | **Harold Chasen - Tom Avni** | **Mrs. Helen Chasen - Shiri Golan**
Dr. Matthews, Inspector Bernard - Ron Bitterman | **Father Finnegan - Yuval Karmi**
Sylvie Gazel, Nancy Mersch, Sunshine Dore - Inbar Dannon | **Gardner, Sergeant Doppel - Dani Shapira**
Marie, Maid - Zohar Meidan

להצגה הרולד מוד

מנהל ייצור ותפעול יואב מהרבני | מנהל טכני אופיר ספיר | מנהל הצגה איציק קריספין | מנהל במה חנוך אברהם
 עוזרת במאי נופר ברקול | תפעול תאורה אבי זוהר, שמוליק מור | תפעול סאונד אנדריי לומנובסקי, אייל פיש, ניר רובין
 רקוויזיטורים יאיר דנן, ארבל פורסטר | מלבישות לריטה מיגירוב, אביבית עמר | תפירת תלבושות ואדים ליון, אלינה ניסמון,
 אירינה פלחוב | עיצוב ויצור פאות, תסרוקות ואיפור מרינה נודל | ייצור אביזרים גילי כוכבי, אורה קמומיל
 בניית תפאורה דודי בית מלאכה | פיתוח וייצור רתמת תלייה ומערכת אבטחה והורדה יניר נחמיה, יז קונספט
 ייצור ציוד ראש ויד הרולד לורי כהן, ולריה גלחמן | עריכת תוכן לתוכניה איה קפלן | עריכת תוכניה שני אמור

שחקני התיאטרון לעונה 2015-2016 (לפי סדר הא"ב)

אביטל איצ'ו, אבני תום, איתן יעל, אפשטיין עמית, ביטרמן רון, בן זקן לירון*, ברובינסקי ירון, ברנד מיכל,
 גולן שירי, גור רבקה, גורן ליאת, גרציאני תום, דנון ענבר, הגואל אוולין, הרוש אלירן*, הררי אביגיל,
 וינברג מיכל, וינא-אלעד שרית, זוהר עופר, טובלי אורלי, ינאי מיכל, מאיר זוהר זיו, חגי תום, כהן אורן*,
 כרמי יובל, ליון תמר*, מאירסון אורה, מידן זוהר*, מנקי ניר, סברי אורי*, עדני אדוה, פוקס סיגלית,
 פלדמן עופר, פרימן עופר*, צ'רצ'י יונתן, קיגלר דוד, קריאף אמיר, רובינשטיין עירד, רוטשילד ניצן*,
 רייך ירמי, שולמן מולי, שפירא דני*, תורג'מן מעיין * בוגרי גודמן - בה"ס למשחק בנגב

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel | Tel: 972-8-6266444 | www.b7t.co.il

The theatre is supported by:

The Ministry of Culture and Sport | Beer-Sheva Municipality | The Negev Development Authority | The Ministry for Development of the Negev and the Galilee

האנשים שמאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית - יושב ראש: אשר גרינבאום

אברג'יל ריימונד, קרן אוזן, אבי אטיאס, עו"ד דני אליגון,
 ד"ר אנג'לט מאיר, פיני בדש, ראובן בן סימון,
 משה גולדפרב, דניאלה גז, אהוד דוידסון, פרופ' צבי הכהן,
 עפרה חן, אהרון ידלון, דוד יוסוב, גילה לוי, עופר ליפשיץ,
 עליזה מנור, פרופ' גורג' מרקוביץ, מאיר סהר,
 אריה קליינמן, אמיר רוזנבליט, יוסי רייך, יצחק שתיל

ממונה בטיחות יעקב הכהן ייעוץ משפטי רמה לשם, עו"ד
 מבקר חיצוני חדד את תורג'מן ושות', רו"ח מבקר פנימי
 אלברט פרץ, רו"ח רופא התיאטרון ד"ר מייקי (מייקל) גידון
 דוברות ויחסי ציבור אילית בראל נציגות מכירה אירית אדרי,
 חן בן יהודה, יעלי בר חנין, ורד דהן, ורד הרוש, מאיה חביב,
 סתיו לוי, דנה מור אחראית משמרת חגית שלי קופאיות
 ליטל אודיו, רון אוזן, ליאנה גד, קרלה גיברג, חלי סבג,
 סתיו קדוש, אורטל קינן, מירי שאול רכות בקרת מנויים
 יפעת חלילי מנהלת פרויקטים שיווקיים מול אבר מנהלת
 מחלקת טלמרקטינג וקופה אילנית וקנין-בקר מנהלת
 מכירות אזור דרום אושרה דנן מנהלת מכירות חוץ רונית
 קריספין רכות מכירות סל תרבות מאיה מימון מנהלת
 המחלקה החינוכית הילה זנסקר-פ9 מחלקה חינוכית
 כרמית דבורי, מאיה מימון, יעקב לוי, אוהד ליבוביץ' מרכז
 מצוינות בתיאטרון טל ישראל, אלעד רפאל חשבות כנרת
 סברי, רו"ח הנהלת חשבונות שרה כהן חשבות שכר והנה"ח
 אילנית דחליקה מזכירת התיאטרון אירית כהן ע. מנכ"ל
 דנה מימון מזכירת המחלקה האמנותית ליבי בן סימון
 מנהלת פרסום והפקה שני אמור אחראית מלבישות לריטה
 מיגירוב מלבישות יהודית אלקיים, עינת סמואל, שנית
 ביטון, אביבית עמר איפור ועיצוב פאות ותסרוקות מרינה
 נודל מעצבת ומנהלת מחלקת תלבושות ואביזרים גילי
 כוכבי צוות טכני רוני בקר, יאיר דנן, אריה לוצאטו,
 דודו מויאל, יהודה מליסה, אלעד רחמים, ארבל פורסטר
 מנהלי במה משה הראל, אלי יוספי, אלי יורם, מוטי ברהום,
 חנוך אברהם מח' סאונד ומולטימדיה יעקב אבודרהם,
 אנדריי לומנובסקי, אייל פיש, ניר רובין מנהל טכני ומנהל
 מח' סאונד ומולטימדיה אופיר ספיר תאורה רותם אבירם,
 שמעון זרחי, אבי זוהר, אלירן צדיק, גבי פרידריך מנהל
 ומעצב תאורה שמואל מור מנהלי הצגה שלמה לסרי, איציק
 קריספין מנהל הפקות ותפעול יואב מהרבני ועדה אמנותית
 ניר ארז, איה קפלן, עידו ריקלין, רפי ניב, שמוליק יפרח
 מנהל אמנותי רפי ניב סמנכ"ל כספים ומינהל אורן אהרוני
 מנכ"ל ומנהל אמנותי שמוליק יפרח

חברי אגודת ידידים לשנת 2015

(לפי סדר הא"ב)

מייסדים

דוד בן סימון, מנכ"ל - מכתשים מפעלים כימיים בע"מ |
 חני ונעים בצון - DSI תעשיות סיליקה דימונה |
 אורית גרינברג, הקהילה היהודית של מונטריאול -
 Federation CJA | חגית ואלי להב | לוצאטו את לוצאטו
 בע"מ | מתן שירותי בריאות בע"מ | אלה ורון פלד -
 DSI תעשיות סיליקה דימונה

ידידים

ג'ורג'ט ואלי אביסרור - אביסרור משה ובני
 גלית וג'קי אביסרור - אביסרור משה ובני
 מורן ויורם אביסרור - אביסרור משה ובני
 רינה ועו"ד נסים יהושע אבקסיס
 מעיין ואיתן אילוז -
 ישע, השקעות ויזמות בע"מ
 כוכי ומאיר אלימלך
 רותי וגדי ביתן
 שוש וגיל בליסטר
 חביב בן דוד - אפיק מדיה בע"מ
 ירונה בן שלום וג'סטין ריצרדסון
 יצחק בן שמואל
 שרון ועודד בר - גלידה באר-שבע
 מיכל ואיציק גדליהו - אלוף הספורט
 דניאלה ויוסי גז
 אירנה ובוריס גלפנביים
 אפרת זיו אספיס - שבלול הפקות
 עו"ד אלי זהר
 ד"ר אורי חבושה, רכו התקשרויות -
 מכתשים מפעלים כימיים בע"מ
 יוסי סבגטובי ותמרה טלפר -
 ס.ט תמרה יועצים ופרויקטים בע"מ
 סימה ויעקב כחלון
 כימיקונטקט בע"מ
 רחל לוי, קשרי קהילה -
 מכתשים מפעלים כימיים בע"מ
 איריס ועופר ליפשיץ
 אורית ועו"ד אורי מיטלר
 ע.ע מנור, ייוסם, שיווק וניהול בע"מ
 מנורה מבטחים פנסיה וגמל בע"מ
 לינה וראובן מסלם
 נגב מינרלים בע"מ
 אבלין וגבי נגר - פארק הרכב גבי
 יהודה ופולט נעים
 יורם ודגנית סדן
 אמיליה וציון סמדה
 אחים עופר הנדסה - ליאורה עופר
 צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ
 יפעת ועמי צוקרט
 עו"ד עינב חויר רוזנפלד
 טל שדה
 פרחי שוקולד - צמיגי ליבוביץ'
 תבליני מימון

נותני חסויות ותורמים

מכתשים-אגן בע"מ

Adelis Fondation/Adelis Foundation